

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Lk. 22.31-46.
Textus: IIKor. 12.1-13

2000. máj. 28.
Gazdagrét

Dicsekedés: erővel vagy erőtlenséggel?

"*Esztelelné lettem; ti kényszerítettetek rá*" - fejezi be Pál apostol levelének azt a részét, aminek "a bolond beszéde" címet adhatnánk. Az általa alapított és szeretett korintusi gyülekezetnek kénytelen olyan dolgokkal és olyan módon dicsekedni, amit maga is bolondságnak tart. Mégis megteszi, mert a gyülekezetbe érkezett álapostolok eltántorítják a korinthusiakat az evangéliumi hittől, részben azért, hogy oly dolgokkal hozakodnak elő, amilyenekkel Pál nem. Kénytelen bemutatni, hogy semmiben sem kevesebb, mint azok a hamis apostolok, akik megpróbálják őt lejáratni, beteges, erőtlen, szeretetlen, csaló emberként láttatni. Tudja ugyanakkor, hogy ez a fajta dicsekvés semmit sem használ, azaz hiábavaló. Korábban is írta, ha valaki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.

Ezek alapján kezd el beszélni azokról a titokzatos és csodálatos eseményekről, amelyek történtek vele. Ez az *erővel való dicsekvés*. Ugyanakkor a kijelentések, látomások tárgyalása után rátér saját erőtlenségeire és nyomorúságaira, amelyekkel szívesen dicsekszik. Ez az *erőtlenséggel való dicsekvés*. Az erővel való dicsekvés normális dolog, Pál mégis bolondságnak látja, az erőtlenséggel való dicsekedés bolondság, Pál mégis örömmel teszi. Jöjjetek, figyeljünk arra, hogy mit akar ma a Szentlélek elvégezni bennünk erősségeink és erőtlenségeink területén.

I. Az erővel való dicsekvés

Pál az Úr megjelenéseiről és kinyilatkoztatásairól kezd el beszélni. Ennek háttérében az áll, hogy a Korintusba érkezett hamis apostolok a jelek és csodák, a kifinomult retorikai képességek, az igazi zsidó háttér mellett a látomásokat és az Úrtól való kijelentéseket értékelték nagyra. Mindezek az Isten közelségének, erejének, az általa történt felkenetésnek voltak a bizonyos jelei szemükben. Pál tehát, bár tudja, hogy nem használ és bolondság, rátér arra, hogy saját látomásairól beszéljen.

Kiderül, hogy Pál nem akármilyen látomással dicsekedhet. Elragadtatott a harmadik égig, a paradicsomba, ahol olyan beszédeket hallott, amiket nem szabad elmondania. Azaz Isten olyan egyedi, szent dolgokba avatta be, amelyek nem tartoznak másokra. Pál ezzel ószövetségi hithősök nyomába lép, mint amilyen Énók és Illés. Ők testben ragadtattak el, és így kerültek Istenhez. Nincs messze Pétertől, Jakabtól és Jánostól, akik Jézussal együtt voltak a megdicsőülés hegyén, amikor az Atya bizonyosságot tett a Fiúról. Pálnak tehát csodálatos, kivételes, dicsőséges, semmi máshoz nem hasonlítható élményben volt része, és ő ennek tudatában van.

Feltűnő, hogy az apostol milyen visszafogottan ír erről. Mindvégig harmadik személyben beszél magáról (*Ismerek egy embert*), amellyel mintegy távolságot von a között, aki 14 évvel ezelőtt elragadtatott, és a között, aki mindezt most leírja. Abba sem megy bele, hogy ez az elragadtatás testben vagy testen kívül történt-e, nem tudja, csak az Isten tudja. Tegyük hozzá, hogy nem is ez a fontos. Semmit nem mond el arról, hogy mit látott, vagy mit hallott. Nem tudunk arról, hogy beszélt-e erről máskor, az biztos, hogy leveleiben nem olvasunk róla. *Pál nem kovácsol tőkét az elragadtatásából, nem adja azt áruba, és nem ezzel próbálja igazolni magát.* Mérsékli magát, mondja, és gyorsan áttér a gyengeségeire, hogy azokkal dicsekedjen. Több fontos dolgot tanulhatunk abból, ahogy Pál erről a különös élményéről beszél:

Pál elismeri Isten e különös tettét, de nem állítja hite és élete középpontjába. Eliseri, hiszen nyilvánvaló, hogy Isten cselekedett ebben. Ugyanakkor nem keresi újra, nem kutatja, nem veri nagy dobra, megelégszik vele, pedig 14 éve történt. Ez a hozzáállás bennünket is eligazít egy olyan

világban, amely egyrészt kergeti az álmokat, a látomásokat, a kijelentéseket, másrészt pedig megveti, elutasítja, tagadja azokat. Mindkettő megtalálható a mai evangéliumi keresztyének között.

Vannak, akik az ilyen átéléseikkel dicsekednek, ezekből következtetik, hogy Isten elhívott emberei, ezek birtokában irányítanak, uralnak másokat. Vannak gyülekezetek, ahol kergetik az ilyen élményeket, és az számít valamirevaló keresztyénnek, aki gyakori vagy "hatalmas" megtapasztalásokról tud beszámolni. Pál apostol hozzáállása józanságra int: a különleges megtapasztalások, mint látomások, Isten közelségének fizikai átélése, személyes kijelentések, önmagukban nem elégségesek Krisztus követéséhez, és nem tesznek érett keretyén emberré. Azt is meg kell itt jegyeznünk, hogy Pál elragadtatásához hasonlókat megélnék emberek nem Isten Szentlelke munkájának következtében is. Jógik, de más okkult erőkkel kapcsolatban állók is képesek arra, hogy "elhagyják testüket". Továbbá némely a klinikai halált átélő személyek is beszámolnak arról, hogy kívülről látták magukat. *Az elragadtatás semmiképpen sem bizonyítéka Isten jelenlétének, mert gonosz erők is produkálhatnak ilyet.* Ezért is döntő, hogy józanok, Krisztusra nézők és a Biblia alapján állók legyünk.

Ugyanakkor az is igaz, hogy helyet kell adnunk Isten ilyen jellegű, nem irányított, nem kiszámítható munkájának is. Mert van helye a keresztyén életben a különleges, titokzatos eseményeknek. Isten van, amikor elragad, amikor úgy érint meg, hogy azt sem nem tudod, sem nem akarod szavakkal leírni. Van, hogy látomást ad, és azon keresztül akar valamit mondani. Sokan tagadják, hogy Isten ma így munkálkodna, de kik vagyunk mi, hogy őt korlátoznánk? (A legtöbb iszlámból Krisztushoz térő ember álom ill. látomás nyomán bizonyosodik meg arról, hogy Jézus Isten Fia.) Ezek azonban Isten különös cselekedetei, amelyek azért történnek, hogy valamiben megerősítsenek, valamire ráirányítsák a figyelmed, és nem azért, hogy dicsekedj velük, hogy ezentúl kergesd őket, és hogy ezeket átélvén többnek tartsad magadat bármelyik testvérednél is. Isten adjon nekünk bölcsességet és kegyelmet életünknek ezen a területén.

II. Az erőtlenséggel való dicsekvés

Pál tehát hosszasan dicsekedhetne különleges élményeivel, ehelyett azonban erőtlenségéről kezd beszélni: *"Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam."* Sok elmélet született arra nézve, hogy vajon mi lehet ez a tövis. Vannak, akik szerint rosszakaróról, ellenségről van szó, aki folyamatosan támadja az apostolt. Mások szerint lelki küzdelmekről, kísértésekről, míg megint mások betegségekre gondolnak. Ezt egyértelműen nem tudjuk eldönteni, az azonban nyilvánvaló, hogy egy olyan, az apostol életében folyamatosan jelenlévő nyomorúságról van szó, amely fájdalmat, gyengeséget okoz neki, ami - emberileg szólva - megnehezíti a szolgálatát. Kimeríti, kiszívja az erejét. Erről a tövisről azt mondja, hogy a *"Sátán angyala"*, azaz Sátán követe. Úgy látja, hogy a Sátán adta életébe, mégis tovább megy ennél, amikor így fogalmaz: *"tövis adatott"*. Ki által adatott a tövis, a Sátán angyala? Isten által, aki azért engedte ezt, hogy Pál - talán éppen a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt - el ne bizakodjon, fel ne fuvalkodjon. Hogy nehogy azt gondolja, már Isten nélkül is képes valamire. Hogy nehogy úgy tekintsen másokra, mint akik kevesebbek nála.

Milyen elgondolkodtató Isten pedagógiája: Isten kiválasztja Pált az ő szolgálatára, bevonja csodálatos kinyilatkoztatásába, majd pedig egy tövissel óvja az elbizakodástól. Tudja, hogy még Pálnak hűséges szolgájának is szüksége van erre ahhoz, hogy hűséges maradjon.

Pál azonban ezt nem tudja azonnal, és ez természetes is. Ezért: *"Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem"*. Nem tudom, hogy el tudjuk-e képzelni, hogy hogyan imádkozott az apostol, aki a harmadik mennyben járt, hogy hogyan imádkozott az, akinek imádságai nyomán sokan szabadultak meg és gyógyultak meg. Hittel, bizonyossággal, erővel. Nem hiszem, hogy egy mondatban elintézte: *"Uram, gyógyíts meg, ha ez a te akaratod"* - és közben biztos volt benne, hogy nem történik semmi. És akkor, amikor azt tapasztalta, hogy nincs válasz az

imádságára, újra imádkozott, megint hittel, majd pedig harmadszor is. Egészen addig hordozta tövisét, nyomorúságát a Mindenható Isten előtt, amíg választ nem kapott.

Pál apostol ebben is példa számunkra. A töviseddel fordulj az Úrhoz, és bátran, hittel kérd őt, hogy vegye el tőled. Sokan azt gondolják, hogy Istennek nem kedves az ilyen imádság. De Pál is ezt tette, amikor nyomorúságban volt. Az Úrhoz kiáltott, hogy mentse ki őt a bajból. Mert természetes, hogy az ember Istenhez szabadulásért kiált először. Aki nem teszi, nem ismeri a szerető Atyát, nem bízik erejében és hatalmában. Kérjétek az Úrtól szabadulást a tövistől, legyen az bármi az életedben. Jakab apostol írja: *"Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte ..."* (Jak.5.14). Hitelenség, ha valaki nem fordul a bajával Jézus Krisztushoz. Képmutatás, ha először nem gyógyulást és szabadulást kér. Kérted-e már az Urat, úgy, ahogy Pál, a nagy imádkozó, hogy távoztassa el tőled a tövised? Vagy pedig csak hitetlenül keseregsz, nyavalyogsz nyomorúságod felett?

"De ő ezt mondta nekem: 'Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.'" Pál nem szabadult meg a tövistől, de választ kapott az Úrtól. Nem hiszem, hogy azért kérte Istent éppen háromszor, mert ez egy szent szám, hanem azért, mert addig könyörgött újra és újra, amíg nem kapta meg Isten választ. Amikor azt mondom, hogy imádkozz, kérd Istent, hogy vegye el a tövised, nem azt ígérem, hogy ez biztosan így fog történni. De ha nem fordulsz vele hozzá, soha nem jutsz el akár a szabadulásig, akár Isten válasza megértéséig.

Pál számára ez most nem a szabadulás ígéje, amint Ázsiában, korábban, Isten megszabadította őt a nehéz helyzetből (1.8-10). Ez alkalommal nem ez történik, hanem az, hogy erőt kap a tövis elhordozására. Sőt, nemcsak erőt kap, hanem felimeri Isten dicsőséges munkáját: *"Éppen abban fogod megtapasztalni, hogy az én kegyelmem elég lesz neked, hogy nem távozik el a tövis a testedből. Mert abban mutatom meg az erőmet, hogy az erőtlenség által cselekszek hatalmasan."*

Ugyanezt tette Jézus Krisztus által a kereszten. Az ő erőtlenségében muatta meg erejét, megalázásában, keresztrefeszítésében a dicsőségét. Amit Jézus Krisztus által tett, azt teszi mind a mai napig. Nem hiszem, hogy van Istennek olyan gyermeke, olyan szolgálója, akinek ne lenne erőtlenség - testi-lelki - az életében. Sőt, talán meglátjuk egyszer, hogy minél erősebb valaki az Úrban, annál gyengébb önmagában.

Pál nemcsak hallotta Istennek e szavát, hanem a szíve legmélyébe zárta. Így jut el oda, hogy - e világ szerint teljesen bolond módon - azt írja a korintusiaknak: *"Legszívesebben hát az erőtlenséggel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömmel telik az erőtlenségekben, ... mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős"*. Ez Isten Országának fordított valósága. Ahogyan Jézus Krisztus erőtlenségéből, halálából erő és élet fakadt, úgy Pál gyengeségében Krisztus ereje teljedhet ki.

Te vajon mit tartasz erőnek és mit erőtlenségnek az életedben? És biztos, hogy jól értékelsz-e? Nem lehet, hogy erősséged gyengeség, mert miatta nem támaszkodsz Istenre, gyengeséged meg erőforrássá lesz, ha Krisztusra bízod magad? Pál, aki bolonddá tette magát, hogy dicsekedett származásával, dicsekedett látomásaival, olyan közel van a megfeszített és feltámadott Jézushoz, hogy legszívesebben az erőtlenségeivel dicsekszik. Vágysz-e erre a közelségre? Erre a veszélyes, mindent feje tetejére állító kapcsolatra? Jézus Krisztusra, aki által szíved mélyén megtanulsz dicsekedni - bolond módon az erőtlenségeddel? **ÁMEN!**